

BÀI HỌC 8

HIỆP MỘT TRONG ĐỨC TIN

CÂU GỐC: “*Chẳng có sự cứu rỗi trong đấng nào khác, vì ở dưới trời, chẳng có danh nào khác ban cho loài người, để chúng ta phải nhờ đó mà được cứu*” (Công vụ 4:12).

KINH THÁNH NGHIÊN CỨU: Công vụ 4:8-12; Công vụ 1:11; Ma-thi-ơ 25:1-13; Hê-bơ-rơ 9:11, 12; Xuất Ê-díp-tô Ký 20:8-11; 1 Cô-rinh-tô 15:51-54.

Năm 1888, tín đồ Cơ Đốc Phục Lâm đã trải qua một giai đoạn tranh luận mãnh liệt về cách giải nghĩa của một số câu Thánh Kinh quan trọng. Trong khi các mục sư và các nhà lãnh đạo hội thánh đang tranh luận về sự nhận diện mười sừng trong lời tiên tri của Đa-ni-ên 7 và luật lệ trong Ga-la-ti 3:24, ít người nhận ra thái độ thù địch của họ đối với nhau đã hủy hoại sự thông công và tình thân hữu của họ và do đó làm tổn thương đến sự hiệp nhất và sứ mạng của hội thánh.

Ellen G. White đã lên án mạnh mẽ tình trạng này và khuyến khích tất cả những người tham gia vào các cuộc thảo luận suy nghĩ cẩn thận về mối quan hệ của họ với Đức Chúa Giê-su và tình yêu đối với Ngài phải được thể hiện trong hành vi của chúng ta, đặc biệt khi chúng ta không đồng ý. Bà cũng nói rằng chúng ta không nên mong mọi người trong hội thánh phải đồng ý về mọi điểm giải nghĩa trên tất cả các câu Kinh Thánh.

Nhưng bà cũng nhấn mạnh rằng chúng ta nên tìm sự hiệp một để hiểu biết khi nói đến những niềm tin quan trọng của Cơ Đốc Phục Lâm (xem Ellen G. White, *Counsels to Writers and Editors*, tr. 28-32). Tuần này chúng ta nhìn vào một số giáo lý quan trọng trong Kinh Thánh làm chúng ta trở thành Cơ Đốc Phục Lâm và tạo nên sự hiệp nhất trong đức tin.

1. SỰ CỨU RỖI TRONG ĐỨC CHÚA GIÊ-SU

Mặc dù là những người Cơ Đốc Phục Lâm, chúng ta có nhiều điểm tương đồng với các giáo phái Cơ Đốc khác, nhưng niềm tin của chúng ta tạo nên một hệ thống độc đáo về lẽ thật trong Kinh Thánh mà không ai trong thế giới Cơ Đốc rao giảng. Những lẽ thật này giúp xác định chúng ta là hội thánh còn sót lại của Đức Chúa Trời trong thời kỳ cuối cùng.

Đọc Công vụ 4:8-12; 10:43. Phi-e-rơ nói đến sự quan trọng nào về địa vị của Đức Chúa Giê-su Christ trong sự hiểu biết của ông về chương trình cứu rỗi?

Sứ đồ Phao-lô nói với tín hữu Cô-rinh-tô rằng phúc âm là “Đức Chúa Trời ở trong Đấng Christ làm cho thế gian lại hòa với Ngài” (2 Cô-rinh-tô 5:19). Sự chết của Đấng Christ là sự hòa giải của chúng ta với Đức Chúa Cha, làm cầu nối lại vực sâu của tội lỗi và sự chết. Trong nhiều thế kỷ, Cơ Đốc nhân đã suy gẫm về ý nghĩa của sự chết, phục sinh của Đức Chúa Giê-su, và sự hòa giải mà Ngài đã đến để hoàn thành. Quá trình hòa giải này được gọi là sự “đền tội,” một chữ tiếng Anh cổ có nghĩa là “trở nên một.” Đây là trạng thái của “một,” trong sự hòa thuận. Theo đó, sự đền tội cho thấy sự hòa hợp trong mối tương giao, và khi có sự bất hòa, thì sự hòa hợp này sẽ đem lại sự hòa giải. Sự hiệp nhất của hội thánh là một món quà cho sự hòa giải này.

Những câu sau đây dạy gì về ý nghĩa của sự chết và sự phục sinh của Đức Chúa Giê-su?

Rô-ma 3:24, 25 _____

1 Giăng 2:2 _____

1 Giăng 4:9, 10 _____

1 Phi-e-rơ 2:21-24 _____

Mặc dù chúng ta có niềm tin về sự chết và sự phục sinh của Đấng Christ chung với nhiều giáo phái Cơ Đốc khác, chúng ta rao truyền điều này trong bối cảnh “Phúc âm đời đời” (Khải huyền 14:6), một phần của sứ điệp Ba Thiên Sứ trong Khải huyền 14:6-12. Là tín đồ Cơ Đốc Phục Lâm, chúng ta đặt trọng tâm vào những sứ điệp này mà không có một giáo phái Cơ Đốc nào làm.

Làm thế nào bạn có thể học để nhớ luôn luôn sự chết, sự sống lại của Đấng Christ và niềm hy vọng vào điều này?

2. SỰ TÁI LÂM CỦA Đấng CHRIST

Các sứ đồ và các Cơ Đốc nhân đầu tiên coi sự trở lại của Đấng Christ là “sự trông cậy hạnh phúc” (Tít 2:13) và họ mong đợi tất cả các lời tiên tri và lời hứa trong Kinh Thánh sẽ được ứng nghiệm khi Chúa tái lâm. Tín đồ Cơ Đốc Phục Lâm vẫn giữ vững sự xác tín này. Thật ra, tên của chúng ta, “Cơ Đốc Phục Lâm”, khẳng định rõ ràng. Tất cả những ai yêu mến Đấng Christ đều mong đợi ngày họ sẽ thông công mặt đối mặt với Ngài. Cho đến ngày đó, lời hứa về sự tái lâm của Đấng Christ có ảnh hưởng hiệp một chúng ta như là dân của Đức Chúa Trời.

Những câu sau đây dạy gì về sự trở lại của Đấng Christ? Điều này khác với một số khái niệm nổi tiếng về sự trở lại của Đấng Christ thế nào? Công vụ 1:11; Ma-thi-ơ 24:26, 27; Khải huyền 1:7; 1 Tê-sa-lô-ni-ca 4:13-18; Khải huyền 19:11-16.

Kinh Thánh lập đi lập lại bảo đảm với chúng ta rằng Đức Chúa Giê-su sẽ trở lại để nhận những người được cứu chuộc của Ngài. Khi biến cố này xảy ra không phải là vấn đề suy đoán, bởi vì chính Đức Chúa Giê-su đã phán: “Về ngày và giờ đó, chẳng có ai biết chi cả, thiên sứ trên trời, hay là Con cũng vậy” (Ma-thi-ơ 24:36). Chúng ta không những không biết khi nào Đấng Christ trở lại, mà chúng ta đã được dạy rằng chúng ta không biết.

Vào cuối thời kỳ chức vụ của Ngài, Đức Chúa Giê-su phán dụ ngôn về mười người trinh nữ (Ma-thi-ơ 25:1-13) để nói rõ về kinh nghiệm của hội thánh khi chờ đợi sự đến lần thứ hai của Ngài. Hai nhóm trinh nữ đại diện cho hai loại người tuyên bố rằng họ đang chờ đợi Đức Chúa Giê-su. Nhìn bề ngoài, hai nhóm này dường như giống nhau; nhưng khi Đức Chúa Giê-su chậm đến, sự khác biệt giữa họ trở nên rõ ràng. Một nhóm, bất chấp sự chậm trễ, đã giữ niềm hy vọng và đã chuẩn bị tâm linh đầy đủ. Bằng dụ ngôn này, Đức Chúa Giê-su muốn dạy các môn đồ rằng kinh nghiệm không dựa trên cảm xúc háo hức hoặc sự hăng say mà dựa trên ân điển của Đức Chúa Trời và sự kiên trì trong đức tin, ngay cả khi không có bằng chứng cụ thể về việc ứng nghiệm lời hứa của Đức Chúa Trời. Đức Chúa Giê-su vẫn kêu gọi chúng ta ngày nay để “tỉnh thức” và sẵn sàng bất cứ lúc nào cho sự tái lâm của Ngài.

Tên của hội thánh chúng ta là “Cơ Đốc Phục Lâm Ngày Thứ Bảy” chúng tỏ sự tái lâm quan trọng đến mức nào đối với chúng ta, làm thế nào chúng ta có thể luôn luôn nhớ đến sự Tái lâm? Làm thế nào khi những năm tháng trôi qua, chúng ta không phạm sai lầm mà Đức Chúa Giê-su đã cảnh báo trong dụ ngôn về mười người trinh nữ?

3. CHỨC VỤ CỦA ĐỨC CHÚA GIÊ-SU TRONG ĐỀN THÁNH TRÊN TRỜI

Trong Cựu Ước, Đức Chúa Trời đã truyền cho Môi-se xây đền tạm, để làm nơi “ngự” của Ngài trên đất (Xuất Ê-díp-tô Ký 25:8). Qua các nghi lễ, đền tạm là nơi dân Y-sơ-ra-ên được dạy về chương trình cứu rỗi. Sau đó, trong thời vua Sa-lô-môn, đền tạm được thay thế bằng một ngôi đền tuyệt đẹp (1 vua 5-8). Cả đền tạm và đền thờ đều được làm theo mẫu của đền thánh trên trời, “đền tạm thật, bởi Chúa dựng lên, không phải bởi một người nào” (Hê-bơ-rơ 8:2; cũng đọc Xuất Ê-díp-tô Ký 25:9, 40).

Kinh Thánh nói rằng có một đền thánh trên trời làm nơi ngự chính của Đức Chúa Trời. Các nghi lễ của đền thánh dưới đất là “kiểu mẫu nhỏ” của chương trình cứu rỗi và của chức vụ thầy tế lễ của Đức Chúa Giê-su trên trời.

Đọc Hê-bơ-rơ 8:6; 9:11, 12, 23-28; và 1 Giăng 1:9-2:2. Những câu này dạy gì về chức vụ thầy tế lễ của Đức Chúa Giê-su trên trời?

Từ khi thăng thiên, đền thánh trên trời là nơi Đấng Christ thi hành chức vụ thầy tế lễ của Ngài cho sự cứu rỗi của chúng ta (Hê-bơ-rơ 7:25). Vì vậy, chúng ta được khuyến khích “hãy vững lòng đến gần ngôi ơn phước, hầu cho được thương xót và tìm được ơn để giúp chúng ta trong thì giờ có cần dùng” (Hê-bơ-rơ 4:16).

Vì đền thánh dưới đất có hai giai đoạn của chức vụ thầy tế lễ – thứ nhất, mỗi ngày một lần trong Nơi Thánh và mỗi năm một lần trong Nơi Chí Thánh – Kinh Thánh cũng mô tả hai giai đoạn này trong chức vụ của Đức Chúa Giê-su ở trên trời. Chức vụ của Ngài trong Nơi Thánh trên trời là cầu thay, tha thứ, hòa giải và phục hồi. Những người có tội ăn năn được vào ngay với Đức Chúa Cha qua Đức Chúa Giê-su là Đấng Cầu Thay (1 Giăng 2:1). Kể từ năm 1844, chức vụ của Đức Chúa Giê-su trong Nơi Chí Thánh liên quan đến sự phán xét và làm sạch đã được thực hiện mỗi năm một lần vào Ngày Đại lễ Chuộc tội (Lê-vi Ký 16). Công việc làm sạch đền thánh cũng dựa trên huyết của Đức Chúa Giê-su. Sự chuộc tội được thực hiện vào ngày này đã báo trước cho việc áp dụng cuối cùng những công đức của Đấng Christ để cất đi tội lỗi và đạt được sự hòa giải hoàn toàn cho vũ trụ thành một chính phủ hài hòa dưới quyền cai trị của Đức Chúa Trời. Giáo lý của hai giai đoạn này là một đóng góp độc đáo của Cơ Đốc Phục Lâm cho sự hiểu biết về toàn bộ chương trình cứu rỗi.

4. NGÀY SA-BÁT

Một giáo lý quan trọng khác mà các tín đồ Cơ Đốc Phục Lâm tin và giữ là Ngày thứ Bảy Sa-bát. Đây là một giáo lý quan trọng đem lại sự hiệp nhất và sự thông công giữa chúng ta. Đó là một giáo lý, với rất ít ngoại lệ trong Cơ Đốc giáo, chỉ một mình hội thánh chúng ta tuân giữ.

Ngày Sa-bát là món quà của Đức Chúa Trời ban cho nhân loại ngay từ tuần lễ Sáng tạo (Sáng thế Ký 2:1-3). Ngay khi tạo thế, ba điều đặc biệt Chúa đã làm để thiết lập ngày Sa-bát: (1) Đức Chúa Trời nghỉ, (2) Ngài ban phước, và (3) Ngài đặt là ngày thánh. Ba hành động này đã thiết lập ngày Sa-bát như một món quà đặc biệt của Chúa, cho phép loài người kinh nghiệm thiên đàng dưới đất và để khẳng định sự Tạo Thế trong sáu ngày. Một giáo sư danh tiếng Do Thái, Abraham Joshua Heschel, đã gọi ngày Sa-bát là “cung điện trong thời gian”, một ngày thánh khi Đức Chúa Trời gặp dân của Ngài một cách đặc biệt.

Những câu sau đây dạy gì về ý nghĩa của ngày Sa-bát đối với nhân loại? Xuất Ê-díp-tô Ký 20:8-11; Phục truyền 5:12-15; Ê-xê-chi-ên 20:12, 20.

Trong mong muốn theo gương của Đức Chúa Giê-su (Lu-ca 4:16), các tín đồ Cơ Đốc Phục Lâm giữ ngày thứ Bảy Sa-bát. Sự Đức Chúa Giê-su giữ ngày Sa-bát cho thấy rằng Ngài xác nhận đây là ngày yên nghỉ và thờ phượng. Một số phép lạ của Ngài đã được làm vào ngày Sa-bát để dạy về sự chữa lành (cả thuộc thể và thuộc linh) đến từ việc giữ ngày Sa-bát (xem Lu-ca 13:10-17). Các sứ đồ và các Cơ Đốc nhân đầu tiên hiểu rằng Đức Chúa Giê-su đã không bỏ ngày Sa-bát; chính họ đã giữ nghiêm ngặt và tham dự lễ thờ phượng (Công vụ 13:14, 42, 44; 16:13; 17:2; 18:4).

Một khía cạnh khác của ngày Sa-bát là dấu hiệu giải phóng chúng ta khỏi tội lỗi. Ngày Sa-bát là ngày tưởng niệm sự cứu rỗi của Đức Chúa Trời cho dân Y-sơ-ra-ên khỏi ách nô lệ ở Ai Cập cho đến sự nghỉ ngơi mà Ngài đã hứa ở xứ Ca-na-an (Phục truyền 5:12-15). Mặc dù sự thất bại của Y-sơ-ra-ên để vào sự yên nghỉ này do sự bất tuân và thờ hình tượng của họ, Đức Chúa Trời vẫn hứa rằng “còn lại một ngày yên nghỉ cho dân Đức Chúa Trời” (Ê-bơ-rơ 4:9). Tất cả những ai muốn vào sự yên nghỉ đó có thể tin tưởng vào sự cứu rỗi mà Đức Chúa Giê-su ban cho. Việc tuân giữ ngày Sa-bát tượng trưng cho sự yên nghỉ thiêng liêng trong Đấng Christ và chúng ta chỉ dựa vào công đức của Ngài, chứ không phải việc làm, để cứu chúng ta khỏi tội lỗi và ban cho chúng ta sự sống đời đời. (Xem Ê-bơ-rơ 4:10; Ma-thi-ơ 11: 28-30).

Bằng những cách cụ thể nào ngày Sa-bát đã giúp bạn kinh nghiệm sự hiệp nhất và thông công mà Đấng Christ muốn cho dân Ngài?

5. SỰ CHẾT VÀ SỰ PHỤC SINH

Khi tạo thế, “Giê-hô-va Đức Chúa Trời bèn lấy bụi đất nắn nên hình người, hà sinh khí vào lỗ mũi; thì người trở nên một loài sanh linh” (Sáng thế Ký 2:7). Câu chuyện về việc dựng nên nhân loại cho thấy sự sống xuất phát từ Đức Chúa Trời. Liệu sự bất tử có phải là bản chất của sự sống này không? Kinh Thánh nói rằng chỉ có Đức Chúa Trời là bất tử (1 Ti-mô-thê 6:16); sự bất tử không được ban cho loài người khi sinh ra. Ngược lại với Đức Chúa Trời, con người là phải chết. Kinh Thánh so sánh sự sống của chúng ta với “hơi nước, hiện ra một lát rồi lại tan ngay” (Gia-cơ 4:14), và khi chết, chúng ta ở vào trạng thái ngủ, và không có ý thức. (Truyền đạo 9:5, 6, 10; Thi thiên 146: 4; Thi thiên 115:17; Giảng 11:11-15).

Mặc dù con người sinh ra và phải chết, Kinh Thánh nói về Đức Chúa Giê-su là nguồn của sự bất tử và Ngài ban sự bất tử và sự sống đời đời cho tất cả những ai tin vào sự cứu rỗi của Ngài. “Sự ban cho của Đức Chúa Trời là sự sống đời đời trong Đức Chúa Jêsus Christ, Chúa chúng ta” (Rô-ma 6:23). Đức Chúa Giê-su “đã hủy phá sự chết, dùng Tin lành phô bày sự sống và sự không hề chết ra cho rõ ràng (2 Ti-mô-thê 1:10). “Vì Đức Chúa Trời yêu thương thế gian, đến nỗi đã ban Con một của Ngài, hầu cho hễ ai tin Con ấy không bị hư mất mà được sự sống đời đời” (Giăng 3:16). Vì vậy, có hy vọng có sự sống sau khi chết.

Đọc 1 Cô-rinh-tô 15:51-54 và 1 Tê-sa-lô-ni-ca 4:13-18. Những câu này nói gì về sự sống lại sau khi chết và khi nào thì sự bất tử sẽ được ban cho loài người?

Sứ đồ Phao-lô nói rõ rằng Đức Chúa Trời ban sự bất tử cho loài người, không phải vào lúc chết, mà là vào lúc phục sinh, khi tiếng kèn cuối cùng sẽ phát ra. Trong khi các tín đồ nhận được lời hứa về sự sống vĩnh cửu vào lúc họ chấp nhận Đức Chúa Giê-su làm Cứu Chúa của họ, thì sự bất tử chỉ được ban cho lúc phục sinh. Tân Ước không nói gì về những linh hồn lên thiên đàng ngay khi chết; giáo lý này có bắt nguồn từ ngoại giáo, theo triết lý của người Hy Lạp thời xưa, và không được thấy trong Cựu Ước hoặc Tân Ước.

Sự hiểu biết của chúng ta về sự chết giúp chúng ta biết giá trị hơn thế nào về lời hứa của Sự Tái lâm? Niềm tin này đoàn kết chúng ta mạnh mẽ như những người Cơ Đốc Phục Lâm thế nào?

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Ellen G. White, “The Foundations, Pillars, and Landmarks,” tr. 28-32, trong *Counsels to Writers and Editors*. Đọc “Doctrines, Importance of,” tr. 778, 779, trong *The Ellen G. White Encyclopedia*.

Là các tín đồ Cơ Đốc Phục Lâm, chúng ta chia sẻ niềm tin quan trọng chung với một số giáo phái Cơ Đốc khác. Tuy nhiên, trung tâm điểm là niềm tin vào sự cứu rỗi chỉ bởi đức tin qua sự chết thay và chuộc tội của Đức Chúa Giê-su. Cũng như các Cơ Đốc nhân khác, chúng ta tin rằng sự công bình mà chúng ta được không phải vào việc làm của chúng ta, nhưng vào sự công bình của Đấng Christ, được ban cho bởi đức tin, một ân điển chúng ta không xứng đáng. Hoặc, như Ellen G. White đã viết, “Đấng Christ đã bị đối xử như chúng ta đáng bị, để chúng ta có thể được đối xử như Ngài đáng được. Ngài đã bị kết án vì tội lỗi của chúng ta, trong đó Ngài không có phần nào, để chúng ta có thể được xưng công bình bởi sự công bình của Ngài, trong đó chúng ta cũng không có phần nào. Ngài chịu thống khổ và chết cái chết của chúng ta, để chúng ta có thể nhận được sự sống của Ngài.” – *The Desire of Ages*, tr. 25. Đồng thời, được xem như một tập thể, những niềm tin căn bản của chúng ta, những thực hành và lối sống xuất phát từ những niềm tin đó, làm cho chúng ta trở nên độc đáo trong thế giới Cơ Đốc giáo. Đó cũng là điều đúng; nếu không, tại sao chúng ta hiện hữu, ít nhất là những người Cơ Đốc Phục Lâm? Tình yêu của chúng ta đối với Đức Chúa Giê-su và giáo lý mà chúng ta tuyên bố nên là yếu tố hiệp một mạnh mẽ nhất trong chúng ta.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Trong *Faith and Works*, tr. 103, Ellen G. White cho rằng sự được xưng công bình ngang hàng với sự tha tội. Biết giá trị của sự tha thứ và sự được xưng công bình trong Đấng Christ là căn bản cho sự thông công của chúng ta với anh chị em trong cộng đoàn thể nào?
2. Hãy suy nghĩ về sự quan trọng của giáo lý trong bối cảnh hiệp một hội thánh. Điều gì đã thu hút hàng triệu người đến từ nhiều dân tộc, tôn giáo, chính trị và văn hoá đa dạng hơn là niềm tin giáo lý chung của chúng ta? Điều này cho chúng ta thấy giáo lý quan trọng thế nào, không chỉ trong sứ mạng và sứ điệp mà còn cho sự hiệp nhất của hội thánh nữa?
3. Chính tên của hội thánh chúng ta là “Cơ Đốc Phục Lâm Ngày Thứ Bảy” cho thấy hai giáo lý cốt yếu, Ngày thứ Bảy Sa-bát và sự Phục lâm. Một phần tên cho thấy sự Sáng tạo, phần kia nói về sự Cứu chuộc. Hai giáo lý này liên quan với nhau thế nào, và bằng cách nào chúng cũng nói lên cách ngắn gọn bản chất của chúng ta như một đoàn thể?

TÓM TẮT: Các tín đồ Cơ Đốc Phục Lâm giữ nhiều niềm tin căn bản chung. Một số chúng ta có chung với các Cơ Đốc nhân khác. Toàn bộ những lời dạy này tạo thành bản sắc của chúng ta như một hội thánh khác biệt và là nền tảng cho sự hiệp nhất của chúng ta trong Đức Chúa Giê-su.